

Liviu Epuras

Reinventatorul unei lumi descompuse

Parcurgem o epoca a paradoxurilor, in care miturile se construiesc aproape instantaneu si se voalatilizeaza cu viteza cu care bate vantul... mediatic. Un simplu zap, iar salupa lui Caron duce rapid in infernul uitarii "statui" de toate dimensiunile si din materiale dintre cele mai scumpe, pe care vopseaua n-a apucat sa se usuze.

Exista, prin urmare, toate motivele de a privi cu luare aminte "statuile" (pastrez ghilimelele) pe care Liviu Epuras ni le propune. Artistul nu e nici Caron, dar nici Noe. Nici insotitorul spre neant, inasa nici salvatorul. Dar ce e? Sa citim numele catorva "personaje" pe care le aduce in scena: Hermes, Medusa, Apollo, Icar, Iason, Hesperos, Polybotes, Ophioneos, Eurynome. Un post-modern nostalgic dupa Antichitate? Sau un ironic care-si rade, printre altele, de zei? Un arheolog ce aduce la suprafata surse ale mitologiei, ori un purtator de talismane confectionate din ramasitele glorioaselor vremuri de alta data? Ca sa raspundem cat mai aproape de adevar – fara sa uitam de Jean Grenier si de-al sau postulat ("opera de arta nu ne propune un adevar, ci un divertisment, de altminteri cel mai rafinat dintre toate") –, e necesar sa pornim chiar de la marturisirea artistului. El spune ca intelege istoria ca pe o realitate legata de contemporaneitate si stie ca timpul poate fi invins de om doar prin capacitatea sa creatoare.

Liviu Epuras reinventeaza o lume descompusa. Descompusa la modul propriu (vestigiiile antichitatii sunt, in majoritatea cazurilor, fragmente, bucati, parti din intreg), dar si in plan simbolic (miile de ani au avut un efect perturbator, bruiajele de tot felul – inclusive "lecturile" successive – denaturand profund intelegerea a ceea ce a fost). Prin urmare, singura cale "cinstita" de a o reinventa este sa pui la bataie memoria culturala (buna, rea, asta e) si sa apelezi la instrumentarul plastic existent in acest moment.

Himerele istoriei nu-l bantuie pe Liviu Epuras, iar lucrarile ii ocolesc grandilocventa sau idilismul. Gesturile lui autoriale nu au nici retorica, nici disperare. El apeleaza la metoda citatului, prin care incorporeaza in lucrari "ramasite" din ceramica veche si sculpturi antice, elemente de arhitectura monumentala, d'apres-uri Claude Lorrain ori carcasa de televizor. Toate aceste referinte culturale sunt pretexte pentru a (re)construi diferite povesti (legende) care, la randul lor si impreuna, sa genereze naratiunea ampla si subtila a expozitiei.

Prin Arheologie portabila descoperim un artist rafinat si inteligent, cu un bagaj cultural pe care il exploateaza cu succes si deloc tezigist. Cu toate ca e tanar, Liviu Epuras stie foarte bine ca o lucrare de arta nu este doar un prilej de exprimare, ci si unul de reflectie.

Robert Serban